

‘Die Jodenster enorme verant

Oorlogsfilms zijn er in overvloed, maar het verhaal is nog nooit verteld vanuit het perspectief van Hannah Goslar, de hartsvriendin van Anne Frank. Tot nu. Stefan de Walle (55) speelt Otto Frank in de film *Mijn Beste Vriendin Anne Frank*. Over de Tweede Wereldoorlog, coronademonstraties en *Flodder*. “Een deel twee van *De Marathon*? Dat zou leuk zijn.”

TEKST JARRY POPELIER, FOTO'S CLEMENS RIKKEN

Acteur Stefan de Walle

ren geven een woordelijkheid'

We hebben net de film gezien, wat een heftig verhaal!

“Het is inderdaad een heftig, maar ook mooi verhaal. Vertelt uit het perspectief van die meisjes, vriendinnen die vanuit hun open puberblik naar de wereld kijken. Opgroeïende, jonge meiden die zin hebben in het leven en op de grens zitten tussen verstoppertje spelen en ondeugende dingen met elkaar delen. En dat die onbevange-
hen dan wordt afgenomen in hun nog prille bestaan. Dat maakt de film wat mij betreft heel menselijk en bereikbaar.”

Het is een waargebeurd verhaal waarin jij de vader speelt van Anne Frank. Hoe bereid je je voor op een film met zo'n beladen onderwerp?

“Nou, we kennen allemaal het grote verhaal, de verhalen uit de oorlog. Maar deze film gaat ook over een vader die tegen haar dochter zegt: geen rare dingen doen en niet zomaar de telefoon opnemen. Anne is een ondeugende meid, zoals alle jongens en meisjes van die leeftijd probeert ze haar ouders soms te ontlopen om stiekem naar de film te gaan. Dus ik zoek naar een soort onbevange-
nheid vanuit mijn eigen verbeelding. Ze hadden voorbereidingen getroffen om onder te

‘Dat coronademonstranten met verwijzingen naar de oorlog komen, is een regelrechte schande’

duiken, maar ik kan als personage niet preluderen op wat er allemaal gaat gebeuren. Dat wist die goede Otto natuurlijk ook niet.”

Je bent als acteur gewend aan verkleedpartijen, maar die Jodenster op de borst, doet dat iets speciaals met je?

“Je raakt je ongelooflijk bewust van de absurde situatie waar de mensen zich toen in bevonden. Dat je in een wereld leeft waarin het ene volk het andere als minderwaardig ziet, ze markeert en gruwelijke plannen bedenkt en ook uitvoert. Als je op de set in Boedapest al die rekken met jassen en sterren ziet, is dat heel indrukwekkend en confronterend. Heftig, ook omdat het geen fantasie is, hè. Het is allemaal echt gebeurd. Het blijft bizar om dat te realiseren en dat geeft een ongelooflijke verantwoordelijkheid naar de makers van dit soort films om daar zorgvuldig mee om te gaan. Dat is ook gebeurd, het is een prachtige film geworden.”

Even een link naar het nu, er zijn continu coronademonstra-

ties waarbij sommige demonstranten verwijzingen maken naar de Tweede Wereldoorlog en zelfs Jodensterren dragen. Is het een idee als die mensen ook even de film gaan bekijken?

“Ik vind dat zo absurd. Ik hoop natuurlijk sowieso dat er heel veel mensen naar de film gaan. Omdat het een prachtige film is, maar ook omdat het verhaal niet vaak genoeg verteld kan worden. Vanuit welk stand- of oogpunt dan ook. Alle vrijheid die die mensen hebben om zo'n demonstratie te houden is al een bewijs hoe ongelooflijk absurd het is om met verwijzingen naar de oorlog te komen. Een regelrechte schande, een gotspe. Het heeft totaal niks te maken met wat er toen is gebeurd. Het is een feit dat gevraagd wordt om met z'n allen dat vreselijke virus te lijf te gaan, er is wetenschappelijk bewijs dat mensen die gevaccineerd zijn het virus minder verspreiden en het vaccin dus werkt. Als je dan nog met zulke verwijzingen komt, is dat verwend, decadent. En heel dom.”

Er komen straks recensies van de film, vindt een acteur met jouw staat van dienst het nog spannend dat kranten volstaan met wat mensen ervan vinden?

“Weet je, als ik iets met veel plezier en overtuiging heb gedaan, heb gezien hoe zorgvuldig en mooi er is gewerkt op de set, hoe regisseur Ben Sombogaart omging met de twee meisjes op de set en hoe het script in elkaar zit, ben ik al zó trots. Ik heb het ook weleens meegemaakt dat je in een productie zit en zelf ook merkt dat het piept en kraakt, dan zie ik daar meer tegenop dan nu. Nu denk ik: kom maar op, ga kijken en vind ervan

Over Stefan de Walle

Stefan de Walle (1965, Den Haag) studeert in 1989 af aan de Arnhemse Toneelschool. Bij het grote publiek breekt hij door in *Flodder*, waarin hij in de derde film en de televisieserie *Kees* speelt. De Walle speelt in films als *De Marathon*, *Het leven is vurrukkulluk* en *Oorlogsgeheimen*. Daarnaast speelde hij in een enorme waslijst aan toneelvoorstellingen. Sinds 2011 nam hij de mijter over van Bram van der Vlugt en speelt De Walle Sinterklaas. Vorig jaar stond hij met *Dierenverhalen* van over de hele wereld op de planken met zijn twee zoons, Moos en Billy. “Dat was superbijzonder. Dat was in de coronatijd dat je voor maximaal dertig man mocht optreden. Stonden we in een kleine zaal van 't Spui. Moos verzorgde de muziek, hij is net afgestudeerd aan de Herman Brood Academie en gaat verder studeren aan het conservatorium. Billy is twee jaar geleden afgestudeerd als acteur.” En? Lijkt hij qua spel op zijn vader? “Ze zeggen van wel, ja. Hij is niet zo lang als ik ben, maar ik zie zeker wel wat kleine trekjes terug. Maar hij heeft een heel eigen stijl, ik ben er hartstikke trots op dat hij zijn eigen pad kiest en ook alles helemaal zelfstandig doet.”

deze film, die met zoveel liefde en zorgvuldigheid is gemaakt.”

Naast deze film staat er ook nog een toneelstuk en televisieserie in de planning, dus je hebt geen gebrek aan werk. Dat is een luxe voor een Nederlandse acteur, is dat altijd zo geweest?

“Eigenlijk wel, ja. Naast mijn filmwerkzaamheden ben ik altijd in vaste dienst geweest bij een theatergezelschap. Eerst bij het RO Theater, daarna bij het Nationale Toneel, daar ben ik nu net weg. Ik vond dat ik ook eens moest freelancen en ik had nog zoveel dingen naast het toneel dat ik die stap wel durfde te zetten. De kinderen zijn nu volwassen en het huis uit en ik vind het fijn om de vrijheid te hebben om zelf te kiezen wat ik in bepaalde periodes kan doen. Dat ik kan filmen zonder dat ik me schuldig hoeft te voelen dat ik niet mee kan doen aan een productie van het theatergezelschap. Maar nee, ik heb nooit echt om werk verlegen gezeten. Dat is heel fijn.”

Dat weet het grote publiek misschien niet eens, maar jouw staat van dienst op de planken is waarschijnlijk groter dan in televisieseries en films. Ligt daar ook meer je hart?

“Ik vind die combinatie gewoon heerlijk, daarom is de stap die ik nu zet wel een logische. Bij toneel wordt vaak heel ver vooruit gepland, als er dan een mooi aanbod komt uit de televisie- of filmwereld moet ik vaak nee zeggen omdat ik al vol zit. Nu heb ik gelukkig wel veel kunnen combineren met theater, want ik hou ook ontzettend van filmen. Ik hoop dat de komende tijd alleen maar meer te kunnen doen. Wel naast het theater, want ik vind dat dat echt bij elkaar hoort.”

Je wordt nog vaak gelinkt aan de film De Marathon, die was ook ontzettend populair, er kwam ook een theaterversie van. Hebben jullie nooit gedacht aan een ➔

wat je vindt. Ik vind het in ieder geval prachtig en sta er volledig achter. Dus ik ben niet zenuwachtig over die reacties. Helemaal niet.”

Maar hoe ga je daarmee om? Googel je een dag na de première naar recensies?

“Nee, nee, nee. Dat doe ik sowieso nooit, ook niet met toneel. Dat heeft twee kanten, je ziet weleens dat mensen bij een geweldige recensie uit hun dak gaan, maar dat heb ik niet. En ik lig ook niet

drie dagen in bed van ellende als er iets ergs wordt geschreven over de productie of mij. Nee, het is een mening en die mag iedereen hebben. En soms vind ik het hout snijden en kan ik het er best mee eens zijn. Ik vind dat niets heftigs of zo, ik ga ook echt niet kijken wat er allemaal is verschenen over de film of het toneelstuk. Ik vind het wel leuk als er goeie recensies zijn, want dat heeft wel degelijk effect op het aantal mensen dat komt. Maar ik kan me niet voorstellen dat mensen iets raars vinden over

De beste vriendin van Anne Frank leeft nog altijd

Mijn Beste Vriendin Anne Frank is het verhaal van Hannah Goslar (1928). Met Anne Frank (1929) groeit ze op in het door de Duitsers bezette Amsterdam. Wanneer de familie Frank onderduikt, verliezen de vriendinnen elkaar uit het oog. Maar in 1945 hebben de twee meisjes een bijzondere ontmoeting in concentratiekamp Bergen-Belsen. Daar riskeert Hannah haar leven in de hoop haar ernstig verzwakte vriendin te helpen. De film is dus gebaseerd op de waarheid, gezien door de ogen van Hannah. Dat Anne Frank de oorlog niet overleefde weet u, maar Hannah Goslar leeft nog steeds. Na de oorlog verhuist de in Berlijn geboren Goslar naar Israël, waar ze verpleegkundige wordt. Ze trouwt twee keer, krijgt drie kinderen en reist de wereld rond om haar levensverhaal te vertellen. "Dat is belangrijk, omdat antisemitisme weer steeds vaker de kop opsteekt," zegt de inmiddels 92-jarige Goslar. "Kijk, voor mij is het niet meer nodig, want hoelang heb ik nog hier? Maar voor mijn kinderen, elf klein- en 28 achterkleinkinderen hoop ik dat de wereld beter wordt, zodat ook zij in vrede kunnen leven." In 1933, wanneer de nazi's aan de macht komen, vertrekt haar familie uit Duitsland. Via Engeland komen ze terecht op het Amsterdamse Merwedeplein, waar ze vlak naast de familie Frank komen te wonen. Met Anne gaat ze samen naar de kleuterschool, lagere school en het Joods Lyceum. In Jeruzalem denkt ze nog iedere dag aan haar hartsvriendin. "Zij was mijn beste vriendin, de allerbeste die ik ooit gehad heb. Ze was leuk, slim en ontzettend eigenwijs. Mijn moeder zei altijd: *God weet alles, maar Anne weet alles beter*. En zo was het."

Mijn Beste Vriendin Anne Frank draait vanaf deze week in de bioscoop.

tweede deel van de film?

"Zeker wel, bij alles wat zo'n succes heeft, ga je fantaseren over een tweede deel. Ik heb er weleens over zitten grappen met de scenario-schrijvers Martin van Waardenberg en Gerard Meuldijk, maar het is er nog niet van gekomen. Die jongens wilden andere dingen maken. Als er een vervolg komt, moet er wel een oplossing komen voor mijn personage, want die is aan het eind van de film overleden. Dat er een of andere tweelingbroer overkomt uit Canada of zo. Gerard, ben je weer terug? Nee, joh! Ik ben Henk! Zoiets zou kunnen."

Ik hoor het al: het idee ligt er.

"Een klein beetje. Het zou leuk zijn, zeker."

In 2016 sprak ik René van 't Hof, die Kees speelde in de eerste twee

'Ik voel me alleen maar bevoorrecht dat ik voor zoveel verschillende dingen ben gevraagd, ondanks Flodder'

zijn we gestopt, hebben we een paar jaar niet gedraaid en is de serie weer begonnen. Het theaterpubliek is doorgaans niet het Flodder-publiek, dus dat heeft me in het theater nooit zo gehinderd. Misschien in het begin wel met andere filmklussen, maar dat ligt ver achter me. Ik voel me alleen maar bevoorrecht dat ik voor zoveel verschillende dingen ben gevraagd, ondanks Flodder. En het is nog steeds elke dag op televisie, hè. Elke dag!"

Kun je er zelf naar kijken?

"Ik kijk er nooit naar. Af en toe zie ik per ongeluk iets voorbijkomen, dan zie ik mijn dierbare overleden vriend Coen (Van Vrijberghe de Coningh, die Johnnie Flodder speelde en in 1997 overleed aan een hartstilstand, red.). Los van de serie denk ik daar sowieso nog vaak aan terug. Maar ik ga niet naar Flodder zitten kijken, heel veel dingen weet ik ook niet eens meer. Wel zijn er nog steeds mensen die naar het theater komen en daar met een grote Flodder-foto staan. Of ik daar mijn handtekening op wil zetten. Ik denk dan: waar ben je mee bezig? Maar het leeft nog wel bij de mensen. Ik sprak laatst een mevrouw met een Marokkaanse achtergrond, die vertelde dat haar moeder Nederlands had geleerd via de Flodder-serie. Dat vond ik wel een grappig verhaal, ook omdat het niet allemaal even netjes is geweest."

Jij hebt nog het geluk dat je qua uiterlijk bent veranderd, René ziet er nog precies hetzelfde uit als in de twee films.

"Ik heb hem recentelijk niet gezien, maar hij heeft inderdaad geen enorme verandering doorgemaakt. Maar ik ook niet echt. Een paar jaar geleden stond ik bij een benzinestation

in Parijs. Ik had een pet op, zonnebril en baard. Zegt iemand hard: KEES FLODDER! Ik dacht echt: hoe dan? Misschien dat ze je dan van iets anders herkennen en dan die link leggen of zo, ik weet het niet."

Maar dat gebeurt gelukkig niet iedere dag.

"Nee, ik word wel herkend, maar dat is altijd van verschillende dingen. Overigens moest ik ook best een transformatie ondergaan voor Otto Frank. Ik kwam een beetje verwilderd aan op de set, met een baard. Ging die grimeuse uit Boedapest aan de slag met haar team. Mijn haren werden geknipt en zwart geverfd, net als mijn snor."

Je hebt niet overwogen die haar-kleur te houden?

"Nee, haha! Grijze lokken zijn toch prima?"

Je hebt alle extremen wel zo'n beetje gespeeld. Heb je nog iets op je verlanglijstje staan wat je nog graag zou willen spelen?

"Een grote schurk. Ik heb weleens een boefje gespeeld, maar zo'n *Breaking Bad*-achtige onschuldige snuiter die ondertussen de ergste dingen doet, dat zou ik wel leuk vinden."

Heb je daar geen te vriendelijk voorkomen voor?

"Dat is alleen maar handig. Als een schurk er als een schurk uit ziet, weet je al dat het de schurk is. De mefisto's van onze tijd zagen er ook altijd uit als vriendelijke autoverkopers. Ik denk dat een schurk het ook altijd vriendelijk probeert te brengen, zodat je hem vertrouwt terwijl hij je ondertussen naar het slechte pad leidt. Zo zou ik het althans doen. De grootste schurken zijn wolven in schaapskleding." ◀

Flodder-films. Die vertelde letterlijk nog iedere dag te worden herinnerd aan Flodder. Hoe is dat voor die andere vertolker van Kees Flodder? Achtervolgt het jou ook zo?

"Het is voor mij totaal uit de hand gelopen, ik had niet de illusie dat zoiets zo'n loop zou nemen. Toen ik werd gevraagd zat ik al bij het RO Theater, ik was eigenlijk net van de toneelschool. Kun je nagaan hoelang geleden dat is. De directeur van Veronica zat in de zaal bij een voorstelling waarin ik speelde, ze waren bezig met het ontwikkelen van een serie. René had nee gezegd, toen vroegen ze mij. Ik dacht: dat is een zomertje draaien. Ik speelde al serieuze rollen bij het RO, kon ik in de vakantie mooi Flodder doen. Eén reeks, dacht ik. Maar het werden ieder jaar wat meer afleveringen. Toen